

Arrest

nr. 157 152 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 19 oktober 2015.

1.3. Op 26 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 6 september 1982 te Tanger. U bent in Tanger opgegroeid en heeft er gewoond tot u vertrek uit Marokko in augustus 2010. Toen u 7 jaar oud was vertrok uw moeder naar Nederland waar zij zich vestigde bij uw vader die enkele jaren eerder reeds naar Nederland was vertrokken. Uw grootmoeder nam de zorg voor u en uw broers en zussen op zich. U rondde uw lagere middelbare school af waarna u uw schoolcarrière verder zette in het beroepsonderwijs richting elektriciteit.

In de zomer van 2009, werd uw fiets gestolen op de markt van Balia te Tanger. Toen u de persoon in kwestie, met de roepnaam A.(...) a.(...) D.(...) daar over aansprak, kreeg u een slag in uw gezicht. Teneinde u te verdedigen greep u de knuppel van de markopzichter en sloeg u A.(...) op zijn achterhoofd. Hij werd in kritieke toestand overgebracht naar het ziekenhuis. U zag de ernst van de situatie in en maakte u snel uit de voeten. Daar u wraakacties vanwege A.(...) of zijn familie vreesde, besloot u te verhuizen en onder te duiken. Via vrienden vernam u dat A.(...) was hersteld en dat hij op zoek zou zijn naar u. Omstreeks februari 2010, u was aan het werk in café Roza, kwam u plotseling de broer tegen van A.(...) a.(...) D.(...), die u liet verstaan dat de rekening wel vereffend zou worden. U voelde u niet meer veilig en besloot om van werk te veranderen. Op 19 augustus 2010 werd u door de Nederlandse autoriteiten een visum afgeleverd om uw zieke vader in Nederland te bezoeken. U maakte van deze mogelijkheid gebruik om Marokko te verlaten.

Een maand na aankomst besloot uw familie zich in België te vestigen daar de gezinsherenigingsprocedure er eenvoudiger zou zijn. Op 8 augustus 2011 werd er een aanvraag tot gezinshereniging met een EU onderdaan ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd op 18 november 2011. Op 19 september 2013 diende u andermaal een aanvraag in tot verblijf op basis van 'familielid van een Unieburger'. Er werd u een bijlage 19ter dd. 19 september 2013 afgeleverd en vervolgens een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten en wel op 3 maart 2014. U ging tegen deze beslissing in beroep waarop u op 10 juli 2014 een bijlage 35 werd betekend. Op 18 januari 2014 werd u tijdens een politiecontrole aangehouden door de Brusselse politie en overgebracht naar gevangenis van Saint Gilles teneinde een celstraf voor verkrachting uit te zitten. Op 1 september werd u overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Een eerste poging tot repatriëring naar Marokko vond plaats op 11 september 2015. Deze poging werd gestaakt daar u zich verzette tegen uw vertrek. U maakte diezelfde dag nog bekend aan de Belgische autoriteiten nood te hebben aan internationale bescherming.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan worden toegekend. Bij terugkeer naar Marokko vreest u door A.(...) E.(...) D.(...) en zijn familie te worden omgebracht, daar u A.(...) in 2009 zou hebben verwond met een knuppel. De vaststelling dat u uw asielmotief laattijdig aanbrengt verhindert samen met de talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen dat er geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Volgens uw verklaringen kwam u met een visum voor familiebezoek afgegeven door de Nederlandse autoriteiten in augustus 2010 aan in Nederland. U vestigde zich reeds na een maand met uw moeder in België. Uit informatie van de Dienst Vreemdelingen zaken blijkt dat uw verblijfsrecht op basis van art. 40 van de Vreemdelingenwet reeds op 18 november 2011 voor een eerste maal werd geweigerd. Voor het aanvragen van de door u noodzakelijk geachte internationale bescherming wachtte u echter tot 11 september 2015, bijna vier (!) jaar later én precies één dag voor de tweede poging van de Belgische autoriteiten om u te repatriëren naar Marokko. U gevraagd waarom u niet eerder aan de Belgische autoriteiten liet verstaan, nood te hebben aan internationale bescherming, repliceert u dat u niet op de hoogte was van deze procedure (CGVS, p. 13). Gezien u reeds vijf jaar op Belgisch grondgebied heeft verbleven, overtuigt deze uitleg hoegenaamd niet. Uw asielaanvraag lijkt dan ook eerder te zijn ingegeven door een dreigende repatriëring dan door een nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De vaststelling dat u reeds jaren in België verbleef alvorens asiel aan te vragen wijst er op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u aangehaalde vrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnt door de vele vaagheden en tegenstrijdigheden waarmee uw verklaringen behept zijn. In casu dient te worden opgemerkt dat u

bijzonder weinig weet over de man A.(...) A.(...) D.(...) en bij uitbreiding zijn familie, die u vooropstelt te vrees. U gevraagd het CGVS informatie te verschaffen over deze man, geeft u aan niet te weten wat te vertellen (CGVS, p. 12). Zo bent u zelfs niet op de hoogte van zijn familienaam (CGVS, p. 9). Dit gegeven wekt verbazing daar u verklaarde dat deze persoon gekend was in de buurt (CGVS, p. 11). Gezien u vreest het slachtoffer te worden van eerwraak vanwege de familie van A.(...) A.(...) D.(...), is het hoogst opmerkelijk dat u niet de moeite heeft genomen om de ware familienaam van A.(...) te achterhalen. Deze nonchalante houding strookt niet met de vrees die u stelt te koesteren en ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden aangestipt dat u verklaarde na de feiten te zijn ondergedoken uit vrees voor represailles. Zo zou u uw ouderlijke woonst in Balia hebben verlaten en zijn verhuisd naar een kamer in de medina van Tanger (CGVS, p. 9- 10). Deze verklaring is opmerkelijk daar u eerder stelde tot en met uw vertrek uit Marokko, te weten tot augustus 2010, woonachtig te zijn geweest in Balia (CGVS, p. 4). Deze verklaringen zijn dan ook als weinig consistent te kwalificeren. Ook dient te worden gewezen op het feit dat, ofschoon u beweert te zijn ondergedoken, dit niet uit uw verklaringen blijkt. U verklaarde immers na uw verhuis in een restaurant genaamd Roza te hebben gewerkt als ober (CGVS, p. 10). Door de uitoefening van deze job was u behoorlijk zichtbaar en nam u volop deel aan het openbare leven. Bezwaarlijk kan worden gesteld dat u een ondergedoken bestaan zou hebben geleid tot en met uw vertrek in 2010. Integendeel, dat u bewust voor een dergelijk zichtbare job koos, staat haaks op de door vooropgestelde vrees slachtoffer te worden van eerwraak vanwege A.(...) en zijn familie waardoor andermaal de waarachtigheid van uw verklaringen wordt ondergraven.

Voorts dient te worden gewezen op het feit dat er geen sprake is van concrete aanwijzingen dat u daadwerkelijk door A.(...) en de zijne werd gevisieerd. Gezien u allerminst een ondergedoken bestaan leidde werd u de vraag gesteld waarom er zich gedurende een jaar na het incident, toen u nog in Marokko verbleef, geen incidenten voordeden. U antwoordt dat indien A.(...) een goede dag zou hebben gehad hij in ieder geval wraak zou hebben genomen (CGVS, p. 13). Deze uitleg is allesbehalve overtuigend te noemen en wel zeer hypothetisch te noemen. Ook aan het incident met A.(...)s broer kan weinig waarde worden gehecht. Immers, moeilijk kan worden ingezien waarom zijn broer u zou komen vertellen dat de rekening nog wel vereffend zou worden (CGVS, p. 11), u hiermee op de hoogte brengend dat zij u op het spoor waren en wisten waar u zich 'schuil' hield. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u enkel dat hij u bedreigde en dat hij u niet kwam waarschuwen (CGVS, p. 11), waarmee u op geen enkele wijze voorliggende bedenking pareert. Ook dient te worden gewezen op het feit dat u nergens door heen het gehoor vermeld dat uw familie in Marokko zou zijn benaderd door A.(...) of leden van zijn familie. Tot slot dient te worden aangestipt dat u sinds uw vertrek uit Marokko inmiddels meer dan 5 jaar geleden, geen enkel nieuws meer heeft vernomen over A.(...). U gevraagd of u via vrienden nog navraag heeft gedaan antwoordt u negatief. Andermaal getuigt deze houding niet van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS, p. 14).

Tenslotte dienen nog enkele tegenstrijdigheden te worden vastgesteld die verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingen Zaken dat u A.(...) zou hebben geslagen met een grote stok die op de grond lag (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, 5) terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS vooropstelde hem te hebben geslagen met een knuppel van de marktopzichter (CGVS, p. 6). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelt u dat er niet een stok, maar een knuppel op de grond lag (CGVS, p. 13), waarmee u deze tegenstrijdigheid niet uitklaart. Ook stelde u tegenover DVZ dat A.(...) uw fiets zou hebben genomen om zich uit te voeten te maken daar hij iemand met een mes had bewerkt (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, 5) terwijl u gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij uw fiets gewoon zou hebben willen stelen (CGVS, 10). U ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u louter dat u bij DVZ niet goed begrepen bent. Ook deze uitleg volstaat niet om betreffende tegenstrijdigheid op te heffen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Marokko in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij zijn zorgen bij terugkeer naar Marokko toonde en dat zijn advocaat verklaarde dat het risico van een nieuwe celstraf in Marokko bestaat wegens het aanvragen van asiel in België, wat een politieke vervolging uitmaakt. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker geen rekening met zijn bezwaren en met de potentiële schade aan zijn leven, zijn vrijheid en zijn lichamelijke integriteit in geval van terugkeer naar Marokko. De bestreden beslissing houdt aldus geen rekening met artikel 3 EVRM, wat inhumane en degraderende behandelingen verbiedt, aldus verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 oktober 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij in Marokko een celstraf riskeert omwille van zijn asielaanvraag in België, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich beperkt tot het opwerpen van ongefundeerde beweringen die niet door de minste concrete aanwijzing of begin van bewijs worden ondersteund.

2.4. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères*

à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.5.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker nog opwerpt dat al zijn naaste familie in België verblijft, dient te worden benadrukt dat de verblijfstatus van verzoekers familie in België niet dienend is bij de beoordeling van zijn asielaanvraag en dat verzoeker zich dient te richten tot de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS